

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μαξέ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Ἰαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — Αἰμυλίου Σουβέστρ: ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ, ἱστορικὸν διήγημα, (τέλος). — Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (υἱοῦ): ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ, διήγημα, (συνέχεια).

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προκληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

— Πόθεν ἔρχεσθε εἰς τοιαύτην φρικτὴν κατάστασιν; (Σελίς 435).

Δήγοντος τῇ 3 προσεχούσῃ Ἰουνίου τοῦ ΚΟΜΗΤΟΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, ἐξελέξαμεν πρὸς δημοσίευσιν τὸ νεώτατον οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα τοῦ συμπαθοῦς συγγραφέως ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο, δημοσιευθὲν ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἐν τῷ εἰκονογραφημένῳ περιοδικῷ **Journal du Dimanche**, τοσοῦτον ἐξετιμήθη καὶ τοσοῦτον ἐμάγευσε τοὺς ἀναγνώστας τοῦ ἐν λόγῳ περιοδικοῦ, ὥστε ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἤβησε καταπληκτικῶς. Καὶ δικαίως, διότι τοὺς **ΤΡΕΜΟΡ** διακρίνει τὸ φυσικὸν καὶ ἀπέριττον τῆς δράσεως, τὸ ζωηρὸν τῆς περιγραφῆς· ἐκτὸς δὲ τῶν καλλονῶν τούτων, ἀπεικονίζονται ἐν αὐτοῖς οἱ κυριώτεροι κοινωνικοὶ χαρακτήρες, ὁ ὑψηλῶν δὴλ. καὶ γενναῖος ἀστός, ὁ ποταπός, ὁ χαμερπής, ὁ ἐκδεδιτημένος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ συρμοῦ, ὁ κλέπτης, ὁ φονεὺς, ὁ ἀγνός ἐραστής, ὁ φαυλόβιος τέλος διασθερὺς· μετ' ἀπαραμίλλου δὲ χάριτος καὶ φυσικότητος περιγράφονται καὶ οἱ γυναικεῖοι χαρακτήρες. Τὰ ἐπεισόδια τῶν **ΤΡΕΜΟΡ**, ὧν πολλὰ τοῦ τελευταίου ΓΑΛΛΟΠΡΩΣΣΙΚΟῦ ΠΟΛΕΜΟΥ, κινουσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου μέχρις ὑπερβολικῆς ἀνυπομονησίας. Ἐν γένει δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῶν **ΤΡΕΜΟΡ** γεννᾷ ἐν τῇ ψυχῇ ὅτε μὲν τὴν ὀλίφην, ὅτε δὲ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸν τρόμον.

Οἱ **ΤΡΕΜΟΡ** κοσμοῦνται δι' 23 εἰκόνων ὀλοσελίδων, ἀρίστης Παρισινῆς τέχνης· δὲν ἐφείσθημεν δὲ δαπάνης ἵνα εὐχαριστήσωμεν τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν καὶ ἀναγνώστας, δι' ἣν ἐγκάρδιον ὑποστήριξιν παρέχουσιν εἰς τὰ **ΕΚΔΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ**· διὰ τοῦτο οὐδὲ τὴν συνδρομὴν, οὐδὲ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου ἠΰξασαμεν, πεποιθότες ἐπὶ τὴν αὐτὴν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ὑποστήριξιν.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΕΘ'

ΤΟ ΓΑΜΗΛΙΟΝ ΔΩΡΟΝ

Ὁ βασιλεὺς εἶχεν εἰσέλθει κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας Μαιντενῶν πρὸ τοῦ δείπνου, τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Ἰασπίνος διαφυγόντες τὸν Λουδοά διηυθύνοντο ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς Βερσαλλίας.

Μετὰ τὴν τολμηρὰν ὑποχρέωσιν, ἣν ἀνέλαβεν ἀπέναντί του ὁ ὑπουργός, ὁ Λουδοβίκος ἐκυμαίνεται, ὡς συμβαίνει συνήθως μεταξὺ δύο δυσπιστιῶν. Ἡ μία ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑπερηφάνειάν του, ἡ ἄλλη ἠπέλπει τὴν βασιλικὴν του τύχην. Ὁ ὑπουργός εἶχε τέλος πάντων παρουσιασθῆ εἰς τὸ φανερόν ὡς ἀνταγωνιστὴς τῆς εὐνοουμένης γυναικὸς ἢ ἐκλογὴ μεταξὺ τῶν δύο καθίστατο ἀναπόφευκτος, ὅπου δὴποτε δὲ καὶ ἂν ἔρριπτεν ὁ βασιλεὺς τὸ βλέμμα ἔβλεπεν ἄβυσσον χαίνουσαν ἐτόιμην νὰ καταπίη καὶ τῶν τελευταίων του ἐλπίδων.

Πρὸ τῶσων ἐτῶν ἐπλάνη αὐτὸν ἡ γόησσα ἰδέα τοῦ νὰ ἔχη μίαν πιστὴν φίλην καὶ ἕνα θεράποντα ἀφωσιωμένον, ἀσθενὴς δὲ τὸν χαρακτῆρα, ὡς πάντες οἱ ἀφιέμενοι εἰς ἐλπίδας, παρέβλεψεν ὅλας τὰς ἐκτοξευόμενας κατὰ τῆς εὐνοουμένης συκοφαντίας καὶ ὅλας τὰς σκαιότητας τοῦ ὑπουργοῦ, ὅλας τὰς καταχρήσεις τῆς ἐξουσίας ὡν καθίστατο ἕνοχος. Τί ἔμελλε νὰ συμβῆ μετὰ τὴν κατάρρευσιν ἐνὸς τῶν δύο ἐκείνων δυνάμεων τῶν τῶσων ἀνεκτικῶς καὶ τὸσον στερεῶς παρ' αὐτοῦ δημιουργηθεισῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν;

Αἱ σκέψεις αὗται ἐπυύζανον τὴν θλίψιν καὶ τοὺς ἐνδοιασμοὺς τοῦ βασιλέως. Ἐπιφυλακτικὸς, γινώσκων νὰ υποκρίνεται ὡς πάντες οἱ εἰς τὴν οἰκογένειάν του ἀνήκοντες ἡγεμόνες, δὲν ἐνέδωκεν εὐθύς εἰς τὰς στιγμιαίας ἐκείνας στενοχωρίας, καίτοι δὲ εἶχε τραυματίσει τὴν καρδίαν ἢ διακοίνωσις ἦν ἐτόλμησε νὰ κάμη πρὸς αὐτὸν ὁ Λουδοά, ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φανῆ εἰς τὸ κοινὸν κατηφής. Διὰ τοῦτο ἐθεάθη ἐργαζόμενος κατὰ τὸ σῆθητες, ἐπισκεπτόμενος τὸν βασιλέα Ἰακωβὸν καὶ τὴν βασίλισσαν σύζυγόν του εἰς Ἅγιον Γερμανὸν καὶ οὐδὲν ἐν γένει δεικνύων εἰς τὰς μετὰ τῶν ἀυλικῶν καὶ τῶν ἄλλων ὑπουργῶν παντοίας σχέσεις δυνάμενον νὰ παράσχη ἀφορμὴν ἀνησυχίας εἰς τὴν μαρκησίαν ἢ εἰς τὸν Λουδοά. Ἀλλ' ἀφοῦ ἤθελε διέλθει οὕτως τὴν ἡμέραν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔβλεπε προσεγγίζουσαν τὴν ὥραν καθ' ἣν μεταβαίνων πρὸς τὴν σύζυγόν του ἀπέθετε τὸ προσωπεῖον πρὸ τῆς φίλης του, τῆς ἀφωσιωμένης καὶ ἐμπεισιτευμένης αὐτῷ, τῆς ἀγγίνου γυναικὸς πρὸς ἣν δὲν ἀπέκρυπτε τὴν θλίψιν του ἢ τὰ σχέδιά του, ὁ Λουδοβίκος ἸΔ'

ἠσθάνθη ἐαυτὸν μᾶλλον ἀδύνατον, μᾶλλον ἄοπλον καὶ ἀνίσχυρον τῶν συνήθων ἀνθρώπων. Διότι ὁ ἄπλοὺς πολίτης ἀντὶ νὰ τρέφῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὸν δάκνοντα αὐτὸν ὄφιν, θὰ ἔσπευδε ν' ἀρπάσῃ ἐκ τῆς χειρὸς τὴν σύζυγον, νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πλησίον τοῦ φωτὸς τῆς λυχνίας νὰ κυττάξῃ αὐτὴν ἀτενῶς εἰς τὰ ὄμματα καὶ νὰ εἶπῃ αὐτῇ μὲ τὴν συγκεκριμένην ἐκείνην φωνὴν ἣτις ἀποσπᾷ πᾶν ἀπόκρυφον ἀπὸ τῆς εὐγενεοῦς ψυχῆς :

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἶσαι ἀναξία ἐμοῦ;

Ὁ βασιλεὺς ἀπεναντίας ἔπρεπε νὰ φυλάξῃ ἐντὸς του τὴν ὀδύνην, νὰ διέλθῃ καὶ τὴν ἐσπέρην ἐκείνην ὅπως τὰς ἄλλας χωρὶς νὰ δεῖξῃ ἢ νὰ ἐκφράσῃ τι, ἔως ὅτου ἡ ἀλήθεια ἐμφανιζομένη ἀμείλικτος ἤθελε καταδειξῆ αὐτῷ τὸν ἀληθῆ ἕνοχον καὶ τὸν διατάξῃ ἢ ν' ἀπαρηθῆ τὴν σύζυγον ἢ νὰ ἠγάπα, ἢ ν' ἀποπέμψῃ τὸν ὑπουργόν, τὸν ἀπαραίτητον πρὸς τὰ συμφέροντά του ἢ πρὸς τὴν δόξαν του.

Ὁ Λουδοβίκος εἰσῆλθε λοιπὸν μὲ τὸ ὄμμα ἀδιάφορον, μὲ τὴν καρδίαν θεωρακισμένην εἰς τὸν θαλαμὸν τῆς μαρκησίας. Δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι κάποιος θὰ εἶχεν εἰδοποιήσῃ αὐτὴν περὶ τῆς ἀναβολῆς τῆς εἰς τὸ Παρλαμέντον ἀνακοινώσεως. Διὸ τὴν ἄφησε νὰ ἐπιληφθῆ ἐκείνη τῆς συνδιαλέξεως.

Ἡ μαρκησία πάντοτε δυσπιστοῦσα ὡς πρὸς τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἔμελλε νὰ προβῆ, ἐμελέτα προσεκτικῶς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ βασιλέως καὶ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν συμπεριφορὰν, ἀφ' οὗ ἔσχε μετὰ τοῦ Λουδοά τὴν ὀριστικὴν συνέντευξιν. Εἰδοποιηθεῖσα παρὰ τοῦ πατέρ - Λασαίξ, δὲν ἠδύνατο νὰ φανῆ ὡς ἀγνοοῦσα ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀπησχόληι ὅλον τὸν κόσμον· τὸ νὰ τηρήσῃ σιγὴν, θὰ ἐφαίνετο πρὸς τὸν βασιλέα ἐπίπληξις, ἥμιστι δὲ κατὰλληλος ἦτο ἡ στιγμὴ ν' ἀποτείνῃ ἐπίπληξις εἰς τὸν βασιλέα. Ἡ μαρκησία σφόδρα τεταραγμένη ἐκ τοῦ φόβου, ἀνευ στηρίγματος, ἀνευ συμβουλῆς μετὰ τὰς κακὰς ἐκείνας εἰδήσεις, στερηθεῖσα καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰασπίνου, ὅστις εἶχε γείνει ἄφαντος, χωρὶς ἡ μαρκησία νὰ γινώσκῃ τὴν αἰτίαν, ἀπεφάσιεν ἐξ ἀνάγκης νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ ἀπλούστερον καὶ εὐθύτερον μέσον, τοῦτέστι νὰ ἐρωτήσῃ, καὶ ἠρώτησεν.

— Μεγαλειότατε, εἶπε μὲ πρόσωπον ἀτάραχον ὅσον καὶ τὸ τοῦ βασιλέως, τί συνέβη λοιπὸν μὲ τὴν ἀτυχῆ ἐκείνην δῆλωσιν, ἣτις οὐδὲ σήμερον ἐπραγματοποιήθη;

Ὁ βασιλεὺς ἐκτιμῶν τὴν ἐπιτηδειότητα ἐκείνην, ἣτις εἰς ἄλλον χαρακτῆρα ἤθελεν ἐξεγείρει σφοδρὰν θύελλαν, ἀπήντησεν ὅτι ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν νέαν χρονοτριβήν, ἀλλ' ἡ ἐκπλήρωσις τινῶν διατυπώσεων ὑπέβαλε κατ' ἀνάγκην τὴν ἀναβολήν.

Ἡ μαρκησία ἐγίνωσκε καλῶς, ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν ἤτό ποτε τὸσον ἐπίφοβος ὅσον κατὰ τὰς στιγμὰς ἐκείνας τῆς φαινομενικῆς γαλήνης του. Ἄν ἐπρόκειτο περὶ δυσαρρεσκείας ἀσημάντου, ὁ βασιλεὺς θὰ τὴν ἐπέπληττεν εἰλικρινῶς καὶ τὰ

πάντα θὰ ἐτελείωναν. Διὸ ἡ μαρκησία ἐφρικίασεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπεν ἀποφασιστικὸν καὶ ἠσθάνετο ἐαυτὴν ἄοπλον, ἐνέδωκεν. Τὸ μαρτύριον ὑπῆρξε σκληρὸν διὰ τὴν ὑπερήφανον ψυχὴν τῆς, διὰ τὸ ἀνήσυχον πνεῦμά της, ὅπερ ἀνυπομόνει τὸσον νὰ μᾶθῃ τὸ μυστήριον.

— Κάποια ἐθιμοτυπία θὰ παρελείφθη ἴσως; εἶπεν ἡσύχως.

— Ναί, μαρκησία.

Ὁ βασιλεὺς ἔπαυσε πολὺ, ἠναγκασμένος νὰ λέγῃ: μαρκησία εἰς περιστάσιν, καθ' ἣν πᾶς ἄλλος θὰ εἶχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ εἶπῃ: κυρία.

— Ἄς ὑπομείνωμεν! εἶπε προσποιούμενη φαιδρότητα.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπεκρίθη ἐντελὴ ἀταραξίαν.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἐπερίμενον ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐπεθύμει νὰ τὴν εὖρη τεταραγμένην, φίλεριν, διότι τότε θὰ περιώριζε τὸν χρόνον τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ συνετόμενε τὴν διάρκειαν τῆς βασάνου του.

— Πῶς εἶσθε μόνη; ἠρώτησεν μήπως εἶσθε ἀδιάθετος;

— Καθόλου ἀπεναντίας ἀνέμενα τὴν ἐσπέρην ταύτην τὸν μουσικόν, ὅστις ἐμελοποίησε τὰ χορικά μέρη τῆς Γοθολίας.

— Διατί δὲν ἦλθεν;

— Ἄγνοῶ: θὰ ἐβράδυνεν ἴσως, διότι ἐβεβαιώθη ὅτι θὰ ἔλθῃ.

— Ἰσως ἡ παρουσία μου τὸν ἐμποδίζει νὰ εἰσέλθῃ, μαρκησία; θ' ἀποσυρθῶ ἐνωρὶς διὰ νὰ μὴ σὰς στερῆσω τῆς διασκεδάσεως ταύτης.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Νανὼν πλησίασασα εἰς τὴν κυρίαν τῆς, εἶπε κρυφίως καὶ ἐν τάχει πρὸς αὐτὴν λόγους τινὰς μὲ ἦθος τεταραγμένον.

— Εἶνε ἴσως ὁ μουσικός, μαρκησία, εἶπεν ὁ βασιλεὺς; δέχθητέ τον; ἰδοῦ, θὰ σὰς τὸν στείλω ἐγὼ, διότι ἐξέρχομαι.

— Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία, δὲν εἶνε ὁ μουσικός. Ἡ Νανὼν μοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι εἶνε ἔξω ὁ ἐπίσκοπος τῆς Τροίας· τὸν εἶχα παρακαλέσει νὰ διέλθῃ ἀπ' ἐδῶ... ἦλθε... καί...

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς βλέπων ὀπωσοῦν τεταραγμένον τὸ ἦθος τῆς μαρκησίας, πολὺ καλὰ: θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν τὸν ἴδω.

— Ἀλλὰ... εἶπε διακόπτουσα ἡ Νανὼν ποιοῦσα νεύματα ἀπελπισίας πρὸς τὴν κυρίαν τῆς.

— Τί; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

Ἀφοῦ δὲ συνεβουλευθῆ τὴν Νανὼν διὰ τοῦ βλέμματος ἔσπευσε νὰ εἶπῃ:

— Ὁ σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Τροίας δὲν ἀνέμενον ὅτι θὰ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ συναντήσῃ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα... εἶνε τὸσον συνεσταλμένος!...

— Διὰ τοῦτο τὸν ἀγαπῶ περισσότερον. Δύο μόνον ἀνδρας συνεσταλμένους γνωρίζω εἰς τὸν στρατὸν καὶ εἰς τὸν κλήρον, τὸν Κατινὰ καὶ τὸν ἐπίσκοπον Ἰασπίνου, δύο ἐντίμους ἀνθρώπους ὅμως, περὶ τούτου ἐγγυῶμαι.

— Βεβαιότατα, εἶπεν ἡ μαρκησία: ὁ εἰς εἶνε ἡ ἀνδρεία προσωπεποιημένη, καὶ

ὁ ἕτερος ἢ εὐσπλαγχνία, ἀμφοτέροι δὲ ἢ μετριοφροσύνη.

— Εἰσάγαγε λοιπὸν τὸν ἐπίσκοπον, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Νανῶν, ἣτις ἀπέναντι τόσον ρητῆς διαταγῆς δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντιτείνη καὶ ἀπήλθεν, ἐνῶ τὸ βλέμμα τοῦ βασιλέως παρηκολούθει αὐτήν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσῆρχετο ὁ Ἰασπίνος περιβρυτός ὑπὸ ἰδρώτος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε προφθάσει ν' ἀπομάξη ἐντελῶς, μὲ τὰ ἱμάτια κεκαλυμμένα ὑπὸ κονιορτοῦ, μὲ τὰς περικνημίδας ἐφθαρμέναι, ἔνεκα τῆς προστριβῆς τοῦ ἐπιπλίου καὶ τῶν ἀναβολῶν, καταπεπονημένος, μὲ τὰ ὄμματα ἐκτὸς τῆς κόγχης, μὲ ὄψιν ἀξιοθρήνητον.

Ὅτε ὁ βασιλεὺς εἶδεν ἐμφανισθέντα τὸν τόσον συνεσταλμένον ἐκείνον ἄνδρα, τὸν μετριοφρονα κληρικὸν ἐν τοιαύτῃ ἀταξίᾳ, ἤγειρε τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης κηροπήγιον καὶ ἀνέκραξεν :

— Πόθεν ἔρχεσθε, Θεέ μου, εἰς τοιαύτην φρικτὴν κατάστασιν;

— Μεγαλειότατε! ἀπήντησεν ὁ Ἰασπίνος, οὐ τὰς ιδέας ἔτι μᾶλλον συνετάραττεν ὁ τελευταῖος ἐκείνος κίνδυνος, ἔρχομαι . . .

— Πόθεν;

— Ἐκ Παρισίων, Μεγαλειότατε . . . ὑπῆρχ νὰ ἐπισκεφθῶ μίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν . . .

— Ἐξοχικὴν οἰκίαν εἰς Παρισίους!

— Ὅχι, Μεγαλειότατε . . . εἰς Βονδύ.

— Ἀ! . . . καὶ ἐπήγετε ἔφιππος;

— Ἡ ἄμαξά μου συνετριβῆ . . . ἠναγκάστην νὰ ἐπανέλθω ὁμοῦ μὲ τὸν κύριον Λαθερνῆ . . . καὶ τότε . . .

— Εἰξεύρετε ὅτι σὰς ἐπερίμενα, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ἡ μαρκησία προσερχομένη εἰς βοήθειαν τοῦ ἀμηχανοῦντος ἐπισκόπου, καὶ χάριν ἐμοῦ ὑπεφέρατε τόσον.

— Αὐταὶ εἶνε λυπηραὶ περιπέτειαι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς βραδέως ἐκφράζων τὰ συλλυπητήριά του μὲ εὐγένειαν, ἣτις δὲν ἀπέκλειεν οὔτε τὴν περιέργειαν οὔτε τὴν ἀμφιβολίαν.

Εὐτυχῶς ἡ Νανῶν εἰσῆλθεν ἐκ νέου καὶ ἀνήγγειλε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὅτι ὁ κ. Βελαίρ εἶχεν ἔλθει μὲ τὴν κιθάραν του.

— Νὰ περιμένῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενῶν.

— Ὅχι, ὄχι! ἀφοῦ θὰ μείνω ἐδῶ, θὰ τὸν ἀκούσω εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Ὁ Ἰασπίνος προσέκλινεν ὅπως ἀποχαιρετίσῃ καὶ ἀπέλθῃ, ἀλλὰ μὲ τοιοῦτο βλέμμα ἐκφραστικὸν πρὸς τὴν μαρκησίαν, ὥστε αὐτὴ τῷ εἶπε γεγωνυῖα τῇ φωνῇ :

— Μείνατε, σεβασμιώτατε, σὰς παρακαλῶ, ἂν ἀκούωμεν ὀλίγην καλὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν, τοῦτο ὀφείλομεν εἰς ὑμᾶς καὶ πρέπει νὰ μετασχητε καὶ σεῖς. Μείνατε πλησίον μου.

Ὁ Ἰασπίνος ὑπήκουσεν.

— Θεέ μου! ἐπιθύρῃσεν, εὐδόκησον νὰ θνηθῶ νὰ εἶπω πρὸς αὐτὴν μίαν λέξιν, μίαν μόνον!

Ὁ Βελαίρ εἰσῆλθεν. Ἡ ἐνδυμασία του

ἦτο εὐπρεπεστέρα ἢ ἡ τοῦ ἐπισκόπου, ἀλλ' ἡ μορφή του ἦτο ὠχρὰ, καταβεβλημένη. Ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τῆς ἔδρας του προσέβλεψεν ἐπὶ μακρὸν καὶ μετὰ προσοχῆς τὴν θελητικὴν ἐκείνην μορφήν. Ἡ μαρκησία ὑφίστατο ἀληθῶς βάσανον. Ὁ Ἰασπίνος ἀνέμενε τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ψιθυρίσῃ αὐτῇ ἐκείνο τὸ ὁποῖον εἶχε ν' ἀνακοινώσῃ. Ὁ Βελαίρ ἦτο συγκεκνημένος καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ὡς οἱ πόδες του, ἡ παρουσία δὲ τοῦ βασιλέως κατήνεγκε τὸ τελευταῖον τραῦμα.

— Διατί δὲν ἐφέρετε καὶ τὸν Ρακίαν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ὁ κύριος Ρακίνας δὲν εἶχε προσκληθῆ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἡ μαρκησία προσεκτικῇ ἐνταυτῷ καὶ εἰς ὅ,τι ἔλεγεν ὁ βασιλεὺς καὶ εἰς ὅ,τι ἠθέλε νὰ εἶπῃ ὁ Ἰασπίνος, τοῦ ὁποῖου συνηθάνετο τὴν φλογερὰν ἀνησυχίαν.

— Λοιπὸν, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, τί θὰ ἐκτελέσητε διὰ ν' ἀκούσῃ ἡ μαρκησία;

— Δύο στροφὰς ἐκ τῆς δευτέρας πράξεως τῆς *Γοθολίας*, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν αὐτῇ, τὴν τοῦ *Κρίτου* καὶ τὴν τοῦ *Ἀσεβοῦς*.

— Δὲν τὰς γνωρίζω ἄς ἴδωμεν, ἀκούω, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς τοποθετούμενος ἀνέτως ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

— Ἄν εἰσθε κουρασμένοι, σεβασμιώτατε, εἶπεν ἡ μαρκησία πρὸς τὸν Ἰασπίνον, στηρίχθητε ἐπὶ τῆς ἔδρας μου.

Ὁ Βελαίρ ἔλαβε τὴν κιθάραν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν χορδίξῃ. Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ὄργανον παρουσίασεν εἰς τὸ βλέμμα τοῦ βασιλέως τὴν ἐκ ζύλου λεμονέας ἐπιφανίαν αὐτοῦ ἐγκεκοσμημένην διὰ χρυσοῦ καὶ μαργάρου καὶ τὴν μελανὴν αὐτοῦ λαβὴν τὴν πλουσίως ἐπεξεργασμένην, ὁ Λουδοβίκος ΙΔ', εἰς οὐ τὸ πνεῦμα ἢ κιθάρα ἐκείνη ἐξῆγειρεν ἀόριστον ἀνάμνησιν, ἔκυψεν αἰφνης πρὸς τὸν Βελαίρ καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ ὄργανου βλέμμα πλήρες ἐκπλήξεως καὶ στοργῆς.

Ὁ Βελαίρ εἶχε βασιθεῖ ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου ἀποτελέσματος τῆς κιθάρας του. Ἦτο ἡ τοῦ βασιλέως, ἣν ἡ ἀτυχῆς Βιολέττα εἶχε διατηρήσει ἐντὸς τῆς ἐκ κέδρου καὶ ὀλοσθηκοῦ θήκης της.

Ὁ βασιλεὺς ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ὅπως λάβῃ τὸ ὄργανον, εὐθὺς δὲ ὡς τὸ ἔψαυσεν ἐξεταζὼν αὐτὸ μετὰ μελαγχολίας, τὸ ἀνεγνώρισεν. Τὸ σῶμά του ὄλον ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τοῦ προσφιλοῦς ἀντικειμένου· μία ἐρώτησις ἀνήλθεν ἐπὶ τὰ χεῖλη του, ἀλλ' ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς μαρκησίας δὲν ἐτόλμησε νὰ ὀμιλήσῃ. Διότι αὐτὴ ἄλλοτε τὸν εἶχε συμβουλεύσῃ νὰ ρίψῃ τὴν κιθάραν ἐκείνην.

— Ὁραῖον ὄργανον! εἶπε πρὸς τὸν Βελαίρ παρατηρῶν αὐτὸν μὲ βλέμμα ἀτενές.

— Ἰσπανικόν, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ μουσικὸς ταπεινῶν τὸ βλέμμα καὶ προσκλίνων ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

Ἡ μαρκησία οὐδὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ ἐκ τοῦ προοιμίου τούτου, τοῦ τόσον ἐνδιαφέροντος τὰ δύο κυριώτερα αὐτοῦ

πρόσωπα. Διεῖδε μόνον ἐν αὐτῷ βραδύτητα, ἣτις τὴν ἀπήλπριζεν.

Τέλος ὁ Βελαίρ προανέκρουσε, διὰ φωνῆς δὲ ἡρέμα εὐήχου εἰς ἣν αὐτὴ ἡ ἀβεβαιότης του προσέθετεν ἀνέκφραστον θέλγητρον ἤρχισε νὰ ψάλλῃ.

Ἡ μουσικὴ ἦτο γλυκυτάτη. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κρίνου, τοῦ *ἐγκαλλωπισματος τῆς φύσεως*, τὸ ὅποτον βλαστάνει *προφωλαττόμενον ἀπὸ τοῦ βορρᾶ*, ὑπαινεγμοῦ χαριστάτου τῶν ἐν Σαίν-Σὺρ ἀνατρεφόμενων νεανίδων μακρὰν τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐπιφρεῖας τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων.

Κατὰ τοὺς πρώτους ἤχους πάντες ἠκροάσθησαν· ἀλλὰ περὶ τὸ τέλος τὸ ἄσμα ἀπέκτησε χαρακτῆρα ἐντονώτερον, ἡ φωνὴ τοῦ ψάλτου ἐγένετο ὄξεϊα, ἡ δ' εὐήχος καὶ ἐντεχνος ὑπήχησις ἐπλήρωσεν ὅλην τὴν αἴθουσαν.

Ὁ βασιλεὺς εἰς ἄκρον ἀγαλλόμενος, διότι ἤκουεν ἐξαιρετον μουσικὴν καὶ ὠραίους στίχους συνοδευομένους ὑπὸ τῶν ἤχων τῆς κιθάρας ἣν τόσον εἶχεν ἀγάπησῃ, ἐξεδήλωσε θορυβῶδῶς τὴν εὐάρεσκειάν του. Ὁ Βελαίρ ἀφέθη ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν ἔξαψιν τῆς τέχνης του.

Ἡ μαρκησία, ἣς τὸ βλέμμα παρηκολούθει διαρκῶς τὸν βασιλέα, ἐπωφελήθη θορυβῶδους τινος *crescendo* διὰ νὰ εἶπῃ πρὸς τὸν Ἰασπίνον :

— Κύψατε καὶ εἶπατέ μου ὅ,τι ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε.

Ὁ ἐπίσκοπος ἐκλινεν, ἐνῶ ὁ μουσικὸς ἐξετέλει ἠχηρὰς ὑπηγήσεις.

— Ὁ Λουβοᾶ, εἶπεν, ἔπεμψε τὸν Δεβῶτ εἰς τὸ χωρίον Λαθερνῆ.

Ἡ μαρκησία ἐφριξάσεν.

— Λοιπὸν; ἐπιθύρῃσεν ἐναγωνίως.

— Αὐτὸς ἐπέστρεψε συνοδεύων μίαν ἄμαξαν κλειστήν, τὴν ὁποίαν ἐπήγε νὰ συναντήσῃ ὁ Λουβοᾶ αὐτοπροσώπως.

— Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἄμαξαν; . . . ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μετὰ τοιαύτης ἀκατανικήτου ἀγωνίας, ὥστε ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως.

— Τί τρέχει, μαρκησία; διατί δὲν ἀκούετε; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς διακόπτων τὸν ψάλτην.

— Πῶς ὄχι; ἀπήντησεν ἡ μαρκησία τεταραγμένη ὡπωςοῦν ἴσα ἴσα ἐξέφραζα πρὸς τὸν ἐπίσκοπον τὸν θαυμασμόν μου.

Τὸ πρῶτον τεμάχιον ἐτελείωσεν ὁ βασιλεὺς συνεχάρη τὸν μουσικὸν καὶ ἡ μαρκησία ἐπίσης, ἀλλὰ τόσον μηχανικῶς, μὲ ἐκφράσεις τόσον ὑπερβολικὰς, ὥστε οὐδὲ μέτρον οὐδ' εὐστοχίαν εἶχον οἱ λόγοι της. Εὐτυχῶς ὁ βασιλεὺς προσεῖχεν ἐκ νέου εἰς τὴν κιθάραν.

Συνελθούσα ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ στροφή τοῦ *Ἀσεβοῦς* ἦτο ἔτι ὠραιότερα καὶ συνέστησεν αὐτὴν εἰς τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως.

Ἦτο τὸ τοιοῦτο διαταγὴ διὰ τὸν Βελαίρ. Ἦδη αὐτὸς ἔστρεψε κρυφίως τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ὠρολόγιον, τοῦ ὁποῖου ὁ ὠροδείκτης προσῆγγιζεν εἰς τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ πρὸς τὸ παράθυρον ὅπερ κατὰ διαλείμματα συχνὰ ἐφώτιζον πελιδναὶ ἀστραπαί. Κατείχετο ὑπὸ ἀκουσίου

νευρικής ἀνησυχίας· ἐφάνετο ὡσεὶ παρακαλῶν τὸν βασιλέα νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ τελειώσῃ, ἀπέμασσε δὲ τὸ μέτωπον ἐφ' οὗ ἀνέθρωσκον ρανίδας ἰδρωτός.

— Τὴν στροφὴν τοῦ Ἀσεβοῦς, παρακαλῶ, εἶπεν ὁ βασιλεύς, ὅστις δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιστῆ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως θίξῃ τὰς χορδὰς καὶ ἐνδομύχως ῥκτερε τὴν θυσιασθεῖσαν μουσικὴν του κλίσειν.

Ὁ Βελκίρ ἀνέλαβε τὴν κιθάραν· ἡ μουσικὴ τὴν φορὰν ταύτην ἤτο ζωηρὰ ἐπηρμένῃ· δὲν ἔψαλλεν, ἀλλ' ἠπειλεῖ μετὰ φοβεράς εἰρωνείας.

Τρουφῶσμεν καὶ ἄσμεν!

Ὁ θμιλος τῶν ἀσεβῶν κρῶζει μὲ δύσηχον φωνήν.

Εἰς ἄνθη καὶ ἀρώματα, ἀφ' ἠδονῆς εἰς ἠδονήν
Ἀμέριμνοι ριφθῶμεν!

— Καὶ ποῖος ἦτο εἰς τὴν κλειστὴν ἀμαξάν; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία τὸν Ἰασπίνον.

— Πρέπει νὰ τὸ μάθητε τὴν νύκτα ταύτην, ἀπήντησεν ὁ ἐπίσκοπος, διότι ἂν ἡ ιδέα, ἣτις μοῦ ἐπῆλθε πρὸ ὀλίγου, ἐπαληθεύσῃ...

— Ποῖος λοιπόν;

— Ὑπάρχει ἀκόμη κάποιος, ὅστις δύναται νὰ γνωρίζῃ τὸ μυστικόν.

Ἀληθῶν ὀξεῖα, ὡσεὶ σιδήρου πετυρακτωμένου ἐπαφή, διήλθε διὰ τοῦ ἐγκεφάλου τῆς μαρκησίας.

Εἰς τὸ προεσεξ:

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

Δραματικώτατον ἔργον

τῶν ΕΡΚΜΑΝΝ-ΣΑΤΡΙΑΝ

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΣΟΥΒΕΤΡ

ΛΕΥΚΗ ΚΑΠΕΛΟΥ

Ἱστορικὸν διήγημα

[Τέλος]

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Καπέλος ἀνήσυχος.

— Ἄς ἔλθῃ. Κατέχω ἀσφαλὲς μέσον διὰ νὰ τὴν κάμω νὰ συγκατανεύσῃ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ κόμης ἐδίσταζεν,

— Εὐρίσκομαι ἐνταῦθα ἐν ὀνόματι τῶν Δέκα, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης σοβαρῶς.

Ὁ γέρον ἐστείλεν ἵνα καλέσωσι τὴν θυγατέρα του. Εἶτα στραφείς πρὸς τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου,

— Τώρα θὰ ἔλθῃ, εἶπεν. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, ἐστὲ ἐπιεικῆς πρὸς αὐτήν. Πρὸ ἔτους τὴν βλέπω θνήσκουσαν ἀπὸ ὠρας εἰς ὠραν καὶ ἐν τούτοις πρὸ ἔτους τὰ χεῖλη μου δὲν ἠγγίσαν τὸ μέτωπόν της, αἱ χεῖρές μου δὲν ἐθώπευσαν τὴν κόμην της. Ἀπεκλήρωσα αὐτήν πάσης φιλοστοργίας διὰ νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς θελήσεις τοῦ συμβουλίου καὶ τύχῃ παρ' αὐτῆς ὅτι τῇ ἐζήτησεν!.. Ἐν ὀνόματι παντός ὅ,τι ἔπραξα καὶ ὅ,τι ὑπέφερα φεισθήτε τοῦ παιδίου τούτου.

Ὅμιλῶν οὕτως ὁ κόμης, εἶχεν ἐνωμένους τὰς χεῖρας, τὰ δάκρυα ἔρρεον τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν καταβιβασμένοι.

Ὁ Ἰουλιάνης τὸν ἐθεώρησε μετ' εἰρωνικῆς τινος ἐκπλήξεως.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, εἶπε τέλος. Οὐδόλως θὰ βιάσωμεν τὰς θελήσεις τῆς δεσποινίδος, ἡ δὲ συγκατάθεσις ἦν ἀνεύμενη, ἀπ' αὐτῆς θέλει προέλθῃ.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἡ Λευκὴ εἰσῆλθεν ἰδοῦσα ὅμως τὸν Ἰουλιάνην ἔστη καὶ ὠχρίασεν.

— Δεσποινίς, εἶπεν οὗτος ὑποκλιθεῖς, ἦλθον νὰ ἐρωτήσω τὸν κόμητα τί ἔτυχε τέλος παρὰ τῆς θυγατρὸς του.

— Καὶ τί ἀπεκρίθη ὁ πατήρ μου, κύριε; ἠρώτησεν ἡ Λευκὴ διὰ φωνῆς τρεμούσης.

— Ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἦτο ἀνηλεὴς πρὸς αὐτόν, ὅπως ὑπῆρξεν ἄφρων καὶ δι' ἐαυτήν.

Ἐκείνη ἐστράφη πρὸς τὸν γέροντα.

— Σκληροῦς λόγους εἶπατε, πάτερ μου, εἶπεν, ἀλλ' εἶμαι ἀξία τούτων.

— Διὰ μίαν λέξεως δύνασθε ν' ἀποδώσετε εἰς τὸν κόμητα τὴν τιμὴν καὶ τὴν χαρὰν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰουλιάνης. Πρὸς τί ἡ μακροτέρα ἀντίστασις; Ἐκείνος ὅστις σᾶς ἔλαμε νὰ λησμονήσετε τὴν θέσιν σας καὶ τὴν ὑπακοὴν σας οὐδὲν θὰ ὠφελήθῃ ἀπ' αὐτοῦ, μὴ τὸ ἐλπίζετε πλέον.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Λευκὴ ὠχριάσασα, ὄχι, κύριε, δὲν τὸ ἐλπίζω πλέον, διότι ἐκείνος περὶ οὗ ἐλαλήσατε εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, καὶ γνωρίζω τὸ σύμβολον τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα! Ἀντὶ τῆς πλασטיγῆς τῆς δικαιοσύνης φέρει πέλεκυν εἰς ἐκάστην χεῖρα! Διὰ τοῦτο δὲν τηρῶ τὴν πίστιν μου πρὸς ζῶντα ἀλλὰ πρὸς νεκρόν, καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲν θέλει μὲ ἀπαλλάξῃ ταύτης.

— Ἀνωφελὲς νὰ προσποιεῖσθε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ἠσύχως. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Ματθαῖος ζῆ.

Ὁ Καπέλος ἔλαμε κίνημα, ἡ δὲ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν.

— Ἀλήθεια; εἶπεν.

— Μήπως εἶχατε ἀμφιβολίαν;

— Ὁ Ματθαῖος ζῆ!

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουλιάνης, ἂν δὲ τὸ ἠγνοεῖτε ἡ ἀντίστασις σας δὲν θὰ ἦτο τόσο μεγάλη.

— Πῶς;

— Ἀκούσατε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης μεθ' ὑπεροπτικῆς χειρονομίας. Οὐδόλως θὰ προσπαθήσωμεν νὰ μάθωμεν τίς σᾶς ἐγνωστοποίησε τὴν τύχην τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶναι ἀσήμαντον, διότι αἱ ἀρνήσεις σας ἀποδεικνύουσι τὰς ἐλπίδας σας, ἀλλ' ἂν ἡ δημοκρατία εἶναι ἐπιεικῆς πρὸς τὰ παραπτώματα, τιμωρεῖ ὅμως τὴν ἐπίμονον ἀπειθείαν. Προσέξατε μὴ κουρασθῆ καὶ μήπως βλέπουσα, ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ φυλακισμένου τούτου εἶναι πρόσκομμα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων της, ἀποφασίσῃ νὰ συντρίψῃ τὸ πρόσκομμα.

— Τί ἐννοεῖτε; ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ περίτρομος.

— Ἀπεφασίσθη, δεσποινίς, ἵνα ὁ Ματθαῖος μὴ ἐμποδίσῃ ἐπὶ πλέον τὴν ἐκτέλεσιν γάμου ἀναγκαίου εἰς τὴν δημοκρα-

τίαν. Ὑπακούσατε, ἂν θέλετε νὰ ζήσῃ!

— Πῶς! ἢ τολμήσητε.

— Τὸ συμφέρον τῆς Βενετίας εἶναι ὁ ὑπέρτατος νόμος, εἶπεν ὁ ψυχρὸς ἀνὴρ μετὰ φοβεράς γαλήνης.

Ἡ Λευκὴ τὴν παρετήρησεν.

— Ἀδύνατον, εἶπεν. Οὐδόλως θὰ πράξωσι τὴν ἀνδρείαν νὰ τιμωρήσωσιν ἄλλομ' ἐν τῇ ἀρνησίᾳ μου... Θέλετε νὰ μὲν ἐκφοβίσθητε, ἡ ζωὴ τοῦ Ματθαίου δὲν θὰ κινδυνεύσῃ.

— Εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν σας, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης ψυχρῶς.

— Ὅχι, ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ἡ νεῆνις ἐξαλλος. Ἀροῦμαι, ἀροῦμαι...

Ὁ Ἰουλιάνης ἠγέρθη.

— Τότε, εἶπε, προσεύχεσθε ὑπὲρ αὐτοῦ, δεσποινίς.

Καὶ πλησιάσας τὴν ἔντρομον νεάνίδα,

— Ὑπῆρξατε ὀλεθρία πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, Λευκὴ Καπέλου, εἶπε διὰ σοβαρῆς φωνῆς. Πρὶν σᾶς γνωρίσῃ ἔζη εὐτυχῆς ἐν τῇ ἀφαιρίᾳ του. Ἐν βλέμμα σας ἐστοίχισε πρὸς αὐτόν τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν του... Νομίζετε ὅτι ταῦτα δὲν εἶναι ἀρκετά;... Ἔστω!.. θὰ στοιχίσῃτε πρὸς αὐτόν ἀκριβότερα.

Ἡ νεῆνις περίτρομος ἔτεινεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Ἰουλιάνην.

— Ὅχι, εἶπεν, ὄχι, δὲν θέλω... σώσατέ τον...

— Τότε θὰ ὑπακούσητε;

Ἐκείνη ἐθεώρησε περίξ αὐτῆς καὶ συλλέξασα πάσας τὰς δυνάμεις της, ἀπεκρίθη σιγᾷ.

— Ὅχι ὑπακούσω.

Ὅτε ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Καπέλος, παρακολουθήσας μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας τὴν ἀνωτέρω σκηνὴν, ἠνέφξε πρὸς αὐτὴν τὰς ἀγκάλας του, ἐν ταῖς ὁποίαις ἐκείνη ἐρρίφθη, καὶ ἀμφοτέροι ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνεσφιγμένοι.

Τέλος ἡ νεῆνις ἀπεσπάρθη αὐτῶν καὶ ἐπανελάθει.

— Ὅχι ὑπακούσω, ἀλλ' ὑπὸ ἕνα ὄρον.

— Ποῖον;

— Νὰ ἐλευθερωθῇ... οὐχὶ δὲ νὰ μείνῃ ἐν Βενετίᾳ, διότι θὰ τὸν φονεύσητε, ἀλλὰ νὰ τῷ δοθῇ ἡ ἐλευθερία ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης.

— Δότε μοι τότε ὑπογεγραμμένην τὴν διαταγὴν τῆς ἐλευθερίας του!

Τὸ μέλος τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα ἐφάνη ἐνδοιάζον ἐπὶ μακρόν, εἶτα τέλος ἀπεφάσισε καὶ ἔπραξε τὸ αἰτούμενον.

Ἡ Λευκὴ ἔλαβε τὸν χάρτην ὃν ἐκείνος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψε καὶ πλησιάσασα τὸν Καπέλον ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτοῦ.

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἰδοὺ με εἰς τοὺς πόδας σας ἔτοιμος νὰ ὑπακούσω πρὸς ὑμᾶς, πρότερον ὅμως κάμετέ μοι τὴν χάριν ἢν θὰ σᾶς ζητήσω... ὦ πάτερ μου... λάβετε τὸν χάρτην τοῦτον... τὸν ὁποῖον ἐπλήρωσα ἀντὶ πάσης τῆς εὐτυχίας μου καὶ ὄλων τῶν ἐλπίδων μου! Σᾶς τὸν ἐμπιστεύομαι καὶ σᾶς παρακαλῶ θερμῶς νὰ ἐκτελέσητε τὴν διαταγὴν τὴν ὁποῖαν ἀναφέρει... Δὲν θὰ ἐπιθυμήσητε βεβαίως νὰ γείνη ἀνωφελὴς ἡ θυσία μου! δὲν θὰ

ἐξαπατήσητε δυστυχῆ νέαν, ἣτις ἀπειθύ-
νεται πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν Θεόν!

— "Ὅχι, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Καπέλος
συγκινημένος, μὰ τὴν εὐτυχίαν μου, δὲν
θὰ σ' ἐξαπατήσω ποσῶς.

Αὕτη ἠγέρθη.

— Τώρα, προσέθηκεν, ἐπιστεύσατε τὴν
ᾠραν, κύριοι, ἀναμένω τὰς διαταγὰς σας.

— Ὁ κόμης θὰ μὲ ἀκολουθήσῃ εἰς
Βενετίαν διὰ νὰ ὑπογράψωμεν τὰ συμβό-
λαια, εἶπεν ὁ Ἰουλιάνης. Ἀπόψε θὰ ἐπα-
νέλθωμεν μετὰ τοῦ Λαυρεντίου Βαρβα-
ρίνη, ὁ δὲ γάμος σας θὰ τελεσθῇ εἰς τὸ
παρεκκλήσιον τῆς ἐπαύλεως.

— Θὰ ἦμαι ἔτοιμος.

Ὁ Καπέλος ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς θυ-
γατρὸς του.

— Καλὰ, εἶπε, δὲν θὰ λησμονήσω τὴν
ὑπόσχεσίν μου. Λευκὴ, μὴ λησμόνει ἐπί-
σης τὴν ἰδικὴν σου.

"Ἐκαμε κίνημα ἵνα ἀκολουθήσῃ τὸν Ἰ-
ουλιάνην.

— Πάτερ μου! . . . ἀνέκραξεν ἡ νεανίς
ἐξᾠλος, πρὸ πολλοῦ δὲν μὲ ἠσπᾶσθητε! . . .

Ὁ Καπέλος τὴν ἔθλιψεν ἐπὶ τοῦ στή-
θους του. Ἐκείνη ἐκρεμάσθη εἰς τὸν τρά-
χηλόν του μεθ' ὑπερβολικοῦ πάθους καὶ
ἀσπαζομένη τοῦτον ἔλεγε.

— Πάτερ μου! . . . ἀσπασθῆτέ με ἀ-
κόμη! . . . Πάτερ μου, μ' ἀγαπάτε ἀκόμη,
ἀληθές; "Ἄν ἀποθάνω τώρα, δὲν θὰ αἰ-
τιασθε ἐμέ, ἀλλὰ θὰ μὲ συγχωρήσητε! . . .

— Ναί, ναί, κόρη μου, εἶπεν ὁ Καπέ-
λος συγκινημένος μέχρι δακρύων, ἀλλὰ
διατί αἱ ἰδέαι αὗται τοῦ θανάτου; . . . Θὰ
ζήσης διὰ νὰ γείνης εὐτυχής! . . . Ἐς
ἀπόψε.

ἠσπᾶσθη ταύτην εἰς τὸ μέτωπον, εἶτα
δὲ ἀποσπασθεὶς τῶν ἀγκαλιῶν τῆς ἐξῆλθε
μετὰ τοῦ Ἰουλιάνη.

Ἡ Λευκὴ τὸν εἶδεν εἰσελθόντα εἰς τὸ
πλοιάριον τούτου, ἐξέτεινε διὰ τελευ-
ταίαν φοράν τοὺς βραχίονας πρὸς αὐτὸν
καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ε'

Ἡ νύξ ἐπῆλθεν. Ἡ Λευκὴ, ὠρὰ καὶ
ἄφρων, ἐκάθητο εἰς τὸ βάθος τοῦ εὐκτη-
ρίου της. Δὲν προσήνετο πλέον, ἀλλὰ
βεβυθισμένη οὖσα ἐν ἀορίστῳ ῥέμβῃ, ἐφαί-
νετο λησμονήσασα γῆν καὶ ζῶην, ὅτε
τακτικὸς κωπῶν κρότος ἀντήχησεν ὑπὸ
τὸ ἀνοιχτὸν παράθυρον.

Ἡ νεανίς ἐρρίγησεν ἡ ᾠρα λοιπὸν
ἐπῆλθε ταχέως. Ὁ πατήρ της καὶ ὁ Λαυ-
ρεντίος ἔμελλον νὰ εἰσέλθωσιν.

Ἡγέρθη τρέμουσα καὶ ἐπίεσε δι' ἀμ-
φοτέρων τῶν χειρῶν τὴν καρδίαν της ἵνα
συγκρατήσῃ τοὺς παλμούς. Αἴφνης φωνή
τις ἠκούσθη καὶ σικὰ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ
ἐξώστου.

Ἡ Λευκὴ ἔρρηξε κραυγὴν ἦτο ὁ Ματ-
θαῖος.

Ταχεῖς ἀμφότεροι οἱ ἐρασταὶ ἐρρίφθη-
σαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων καὶ ἐπὶ
τινας στιγμὰς οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο εἰμὴ
τὰ ὀνόματά των λεγόμενα ἐν μέσῳ λυγ-
μῶν καὶ ἀσπασμῶν.

Τέλος ἡ Λευκὴ ἀπεσπᾶσθη κατὰ τὸ ἦ-
μισυ τῶν ἀγκαλιῶν τοῦ νεανίου.

— Σὺ! εἶπε . . . σὺ ἐδῶ! . . . εἶν' ἀ-
ληθές;

— Περιέμενον τὴν νύκτα διὰ νὰ ἔλθω,
εἰς τὸ εὐκτήριον τοῦτο ὅπου σὲ εἶδον, ἀ-
πεκρίθη ὁ Ματθαῖος.

— Σοὶ ἀπέδωκαν λοιπὸν τὴν ἐλευθε-
ρίαν;

— "Ὅχι, ἀλλὰ κατώρθωσα νὰ δοκπε-
τεύσω.

— Τί λέγεις;

— Μόλις ἡμέρας τινὰς διῆλθον εἰς τὰς
φυλακὰς αὐτῆς.

— Ἦσο πρὸ πολλοῦ ἐλεύθερος! ἀνέ-
κραξεν ἡ Λευκὴ, τότε μ' ἐξηπάτησαν.

— Πῶς;

— Πρὸ ὀλίγων ὥρων μὲ ἠπειλήσαν ἐν-
ταῦθα ὅτι θὰ σὲ φονεύσωσιν ἂν δὲν ἐδε-
χόμεν νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν Βαρβαρίνην.

— Καὶ τί ἐπραξας;

— Ἠθέλησα νὰ σὲ σώσω.

— Συγκατετέθης;

— Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ ἔλθωσι διὰ
νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος.

— Θὰ ἔλθωσι πολὺ ἀργά, ἀνέκραξεν
ὁ Ματθαῖος. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς διότι μὲ
ὠδήγησεν ἐνταῦθα ἐγκαίρως! Μυριάκις
ἀπεπειράθην νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ ἀνάκτο-
ρον ἐκεῖνο τῆς Βενετίας ἔνθα σ' ἐκράτουν
φυλακισμένην, ἀλλὰ πάντοτε εἰς μάτην.
Μόνον πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔμαθον ὅτι εὐ-
ρίσκεσαι ἐνταῦθα . . . Λευκὴ, δὲν εἶμαι
πλέον ὁ μονήρης καὶ ἀνυπεράσπιστος τὸν
ὅποιον ἠδύναντο νὰ καταπατήσωσιν ἀτι-
μωρητί. Οἱ προγεγραμμένοι, οἱ ἄνθρωποι
τοῦ λαοῦ κουρασθέντες νὰ ὑποφέρωσι τὴν
τυραννίαν τῶν εὐγενῶν, συνηθροίσθησαν
πéριξ ἐμοῦ καὶ μ' ἀνεκήρυξαν ἀρχηγόν
των. Εἶμαι ὁ Μαῦρος Πειρατής.

— Σὺ;

— Ναί. Εἶμαι κύριος ἐνταῦθα, τὸ δὲ
πλοῖόν μου εὐρίσκεται πλησίον, ἔτοιμον
νὰ μᾶς δεχθῆ.

— εἶναι δυνατόν!

— Ἐλθέ, Λευκὴ, ἐξηκολούθησεν ὁ πει-
ρατής. Ἀποχαιρέτισον τὰς χυρᾶς φυλα-
κάς, τὰς ὑποκάτους καταδρομάς, τὴν
δακρύβρεκτον ταύτην ζωὴν. Τοῦ λοιποῦ,
ἠέλευθερὰ καὶ ἡ θάλασσα ἀνήκουσιν εἰς
ἡμᾶς! . . . Ἡ μάλλον, ἂν ὁ περιπετειώδης
οὗτος βίος σὲ τρομάξῃ θὰ ὑπάγωμεν νὰ
κατοικήσωμεν εἰς μακρὸν μέρος, ἐπὶ
ἡσύχου παραλίας πόλεως καὶ ἐκεῖ θὰ ζή-
σωμεν εὐτυχῆς ἐκ τῆς ἀφανεῖας μας καὶ
τοῦ ἔρωτός μας.

— "ὦ! ναί, ναί, ἀνέκραξεν ἡ Λευκὴ
δεδεασθεῖσα, τοιοῦτοτρόπως θέλω νὰ
ζήσω! . . .

Ἀλλὰ μόλις προέφερε τὰς λέξεις ταύ-
τας καὶ ἠγέρθη περίτρομος, ὡσεὶ ἀνεπὸ-
λησέ τι.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ Ματθαῖος.

— Ἄ! ἐλησμόνησα, εἶπεν ἡ νεανίς
μετὰ πεπλανημένων ὀφθαλμῶν.

— Λευκὴ, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας . . . μὲ
φοβίζεις. . . Λευκὴ, ἀποκρίθητί μου, πρὸς
Θεοῦ! Διατί ὠχρίασες;

— Πάσχω, εἶπεν.

— Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ αἰφνιδία αὕτη
ἀσθένεια;

Ἐκείνη τὸν ἐθεώρησε διὰ σκυθρωποῦ
ἀπελπισμοῦ.

— Ἄκουσον, ἐψέλλισεν. Μοὶ εἶπον ὅτι
διὰ νὰ σωθῆς ἔπρεπε νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν
Βαρβαρίνην.

— Τὸ εἰξέυρῶ.

— Δὲν θὰ σ' ἐβλεπον πλέον . . . σὺ,
Ματθαῖε, ἂν μ' ἐθεώρεις ἀποθαμένην τί
θὰ ἔκαμνες;

— Θ' ἀπέθνησκον.

— Λοιπὸν καὶ ἐγὼ ἀποθνήσκω.

— Δυστυχῆς, ἐδηλητηριάσθη!

Ἡ Λευκὴ κατένευσε καὶ ἐκλονίσθη ὁ
πειρατής ἐγονυπέτησε προσπαθῶν νὰ τὴν
ὑποστηρίξῃ.

— Λευκὴ, ἀνέκραξε, σύνελθε! . . . μὴ μὲ
κυττάζεις ἔτσι. . . Λευκὴ.

— Τὴν χεῖρά σου; εἶπεν. Συγχώρη-
σόν με.

Ἄλλ' ἐκεῖνος ἠγέρθη παράφρων ἐκ τοῦ
ἀπελπισμοῦ.

— "Ὅχι, δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ἂν ἀ-
ποθᾶνης. Θέλω νὰ ζήσης, Λευκὴ, θέλω
νὰ ζήσης. Βοήθειαν! τρέξατε! Βοήθειαν.

"Ἐδραμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Σιώπα, εἶπεν ἡ νεανίς συρομένη
πρὸς αὐτόν. . . ἂν ἔλθουν ἐχάθης.

Ἄλλ' ἦτο λίαν ἀργά. Ἡ θύρα ἠνεψῆγη
καὶ ὁ κόμης Καπέλος εἰσῆλθεν.

— Φύγε, Ματθαῖε, εἶπεν ἡ νεανίς, ὄρ-
μήσασα πρὸς τὸν πατέρα της.

Καὶ οἰοεὶ τὸ ἔσχατον τοῦτο κίνημα
νὰ ἐξήντηλσε τὰς δυνάμεις της, ἔπεσε πρὸ
τῶν ποδῶν τοῦ κόμητος ψελλίζουσα συγ-
κεχυμένους τινὰς λόγους.

Γ'

Ὁ κόμης καὶ ὁ Ματθαῖος ἐγονυπέτη-
σαν ἀμφότεροι παρὰ τὴν Λευκὴν προσπα-
θοῦντες νὰ τὴν ἀνακαλέσωσιν εἰς τὴν
ζωὴν.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἀμφέβαλον ἀμφό-
τεροι περὶ τῆς συμφορᾶς των, ἀλλ' ἐνόη-
σαν ἐπὶ τέλους ὅτι τετέλεσται. Τότε ἀν-
ήγειρον ταύτοχρόνως τὴν κεφαλὴν καὶ ἐ-
θεώρησαν ἀλλήλους.

— Κόμη Καπέλε, εἶπεν ὁ πειρατής, ἡ
λύπη μᾶς κατέστησεν ἴσους. Ἴδου ἡμεῖς
ἀμφότεροι γονυπετεῖς πλησίον τοῦ αὐτοῦ
πτώματος. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἡ ἔμπροσθεν
ἡμῶν εὐρισκομένη, θὰ ἔξῃ τώρα, ὠραία,
εὐτυχής. Δὲν ἠθέλησες ὅμως νὰ μὲ ὑπαν-
δρευθῆ, ἀλλὰ προετίμησες νὰ ἀποθᾶνη.

— Δυστυχῆ, εἶπεν ὁ γέρον, τολμᾶς
νὰ ὑβρίζεις τὸν ἀπελπισμὸν μου!

Ὁ Ματθαῖος ἀνεπήδησεν.

— Μὴ ὀμιλῆς περὶ ἀπελπισμοῦ, Κα-
πέλε, ἀνέκραξε, διότι θὰ μὲ κάμης νὰ
συλλογισθῶ τὸν ἰδικόν μου. Ἄ! ποῦ εἶ-
ναι τὸ συμβούλιον τῶν Δέκα! . . . Ποῦ
εἶναι ὁ Βαρβαρίνης! ποῦ εἶναι ἅπαντες οἱ
φονεύσαντες τὴν Λευκὴν! . . . Διατί νὰ μὴ
δύναμαι νὰ τοὺς συντρίψω ὑπὸ τοὺς πό-
δας μου! . . .

Εἶτα παρατηρήσας τὴν νεανίδα συνε-
κινήθη.

— Οἴμοι! εἶπεν, ἂν ἐγεννᾶτο ἐντὸς καλύβης ἀλιέως, θὰ ἦτο τοῦλάχιστον ἐπὶ μίαν ἡμέραν εὐτυχής... ὦ! θὰ ἐκδικηθῶ δι' ὅσας χαρὰς τῆ ἀφηρέσατε, ναί, θὰ ἐκδικηθῶ!

Ἐπεσεν αὐτὸς γονυπετῆς καὶ ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὸ σῶμα τῆς Λευκῆς.

— Κόρη μου! ἀνέκραξεν ὁ Καπέλος προσπαθῶν νὰ τῆ τὴν ἀποσπᾶσιν.

— Δὲν ἔχεις πλέον κόρη, εἶπεν ὁ Ματθαῖος. Ἡ Λευκὴ ἀπέθανε διὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς καταδιωγμούς. Ὁ θάνατος τὴν κατέστησε μνηστῆρ μου.

Καὶ θλίβων τὸ πτώμα ἐπὶ τῆς καρδίας του μετὰ παραφορᾶς,

— Ἐλθέ, εἶπε, δυστυχὴς νέα, ἦν ἐπὶ τοσοῦτον ἐβασάνισαν. Σοὶ ἠρνήθησαν τὸν ἔρωτά μου καθ' ὅλον τὸν βίον σου... σὲ νυμφεύομαι νεκράν, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσωσι τοὺς τρομεροὺς τούτους ἀρραβῶνας.

Τότε ἠγέρθη κρατῶν ἐνηγκαλισμένον τὸ πτώμα, ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίσθη.

Μετὰ τινος ἡμέρας οἱ εὐπατρίδαι τῆς Βενετίας συνώδευον εἰς τὸ κοιμητήριον τὸν εὐγενῆ κόμητα Φερνάνδον Καπέλον, ἀποθανόντα ἐν ἡλικίᾳ ἐβδόμηκοντα ἐτῶν, ἔσχατον γόνον τῆς οἰκογενείας του.

Ἄπασιν αἱ ἔρευνοι, ἵνα ἀνακαλύψωσι τὸν Ματθαῖον εἰς οὐδὲν κατέληξαν. Δύω μῆνες διέρρευσαν χωρὶς ὁ Μαῦρος Πειρατῆς νὰ φανῆ εἰς τὰς ἀκτᾶς.

Ζ'

Ἐν τούτοις ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ δόγη μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς. Ἡ Βενετία ἀνέλαβε τὸ ἑορτάσιμον ὕφος της. Οἱ πατρίκιαι ἀνῆρχοντο ἀλληλοδιαδόχως τὸν *Βουκέρταυρον*, ἵνα συμμετάσχῃ τῆς τελετῆς, ἐν ᾧ τὸ πλῆθος συνωθεῖτο εἰς τὰς πλατείας καὶ εἰς τὰς γονδολὰς ἀναμένον τὸ σημεῖον τῶν διασκεδάσεων, αἵτινες ἐμελλον νὰ ἐπακολουθῶσιν.

Τῆ στιγμῇ ταύτῃ ὀλιγάριθμος ὄμιλος κατήρχετο τὴν κρηπίδα τῆς Παναγίας. Ἦσαν ἡ Μαγδαληνὴ, ὁ σύζυγός της, ὁ βουβαλοτρόφος καὶ ὁ ὄρεοκόμος, οὓς συνηγήσαμεν ἤδη εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Ὠστίας.

— Μὰ τὸν Χριστόν! ἔλεγεν ὁ τελευταῖος οὗτος πρὸς τὸν Καζίνην, δὲν τῶλπιζα νὰ σ' ἀπαντήσω 'ς τὴν Βενετίαν. Σ' ἐνόμιζα ἡ 'ς τὴν Κύπρον ἡ 'ς τὸν Μωρῆα.

— Ἐπρεπε νὰ ἦμουν ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ ναύτης.

— Τὸ ἄφησες λοιπὸν τὸ καράβι σου;

— Αὐτὸ πὲς πῶς μ' ἄφησε.

— Ἐναυάγησες;

— Ὅχι, ἀλλὰ μᾶς ἔπιασαν.

— Οἱ Τοῦρκοι;

— Ὅχι, ὁ Μαῦρος Πειρατῆς.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦ ὀνόματος τούτου οἱ δύο σύντροφοι τοῦ Καζίνην ἠνέφξαν καθ' ὑπερβολὴν τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Εἶναι δυνατόν; εἶπεν ὁ ἀγρότης. Καὶ δὲν σ' ἐφόνευσεν;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ναύτης. Χάρις εἰς μερικὰ μαλλιά τῆς Μαγδαληνῆς, τὰ ὅποια ἐφοροῦσα ὡς φυλακτὸν. Ὅταν ἤθελον νὰ μὲ κρεμάσουν εἰς τὴν κεραίαν, αὐτὸς τὰ εἶδε καὶ μὲ ἠρώτησε τί ἦσαν. Ἐγὼ ἐντροπὸν νὰ τὸ εἶπω εἰς ἓνα πειρατῆν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὸ ὠμολόγησα.

— Καὶ τότε; . . .

— Τότε ἔγεινε σκεπτικὸς καὶ ὅταν ἠθέλησαν νὰ μὲ πάρουν πάλιν εἶπεν: Ἀφήσατέ τον, ἀφ' οὗ μίαν γυναῖκα τὸν ἀγαπᾷ.

— Καὶ σὲ ἄφησε νὰ φύγῃ;

— Μετὰ δύο ἡμέρας μὲ ὠδήγησαν τὴν νύκτα εἰς τὸ ἀκρογιάλι καὶ νὰ με!

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ ὄρεοκόμος, εἰμφορεῖς νὰ καυχᾶσαι ὅτι εὐθηνὰ τὴν ἐγλύτωσες! Καὶ εἶναι πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε;

— Δύω μῆνες.

— Μήπως σκέπτεσαι νὰ φύγῃς πάλιν σ' ἐ'λίγο;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Καζίνης, ἔπαυσα νὰ ἦμαι ναύτης. Ἀγόρασα ἓνα πλοιάριο διὰ νὰ ψαρεύω.

— Αὐτὴ εἶναι ἀσφαλεστέρη δουλειὰ δι' ἓνα δειλὸν καὶ διὰ σύζυγον... διότι εἶσαι πάντοτε ζηλιάρης, αἰ;

Ὁ Καζίνης ἐμόρφασεν.

— Πῶς διάβολο τότε ἀπεφάσις νὰ φέρῃς τὴν γυναῖκά σου 'ς τὴν Βενετίαν;

— Ἦναγκάσθη, ἀπεκρίθη ὁ Καζίνης δυσθύμως.

— Καταλαμβάνω, εἶπεν ὁ ὄρεοκόμος, ἀφ' οὗτου ἐνυμφεύθη φαίνεται, ὅτι δὲν κάμνεις ὅ,τι θέλεις σύ.

Ὁ βουβαλοτρόφος ἐγέλασεν.

— Ἀλλὰ διατί γίνεται ὁ παράξενος αὐτὸς γάμος τοῦ δόγη μετὰ τὴν θάλασσαν; ἠρώτησεν ἡ Μαγδαληνὴ.

— Ἄ! αὐτὸ, περιστεροῦλά μου, εἶναι μεγάλη ἱστορία, ἀπεκρίθη ὁ ὄρεοκόμος. Ὁ γονδολιέρης τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ὁ ὁποῖος μ' ἔχει βαπτίσῃ, μοῦ τὸ εἶπε πολλαῖς φοραῖς. Φαίνεται, ὅτι ἄλλοτε ἦτο ἓνας πάπας ὀνομαζόμενος Ἀλέξανδρος, τὸν ὁποῖον ἔδιωξαν ἀπὸ τὴν Ρώμην ἓνας κακὸς αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος ἦτο κοκκινογέννης, ὥστε ὁ ταλαίπωρος πάπας κατέφυγε 'ς τὴν Βενετίαν μὲ φορέματα ἀπλοῦ ἱερέως καὶ ἔμεινε μερικὸν καιρὸν ἀγνωστος, τρώγων μακαρόνια μόνον καὶ διορθῶν μόνος τὰ ὑποδήματά του, ἀπαράλλακτα ὅπως περνοῦν ὅλοι οἱ ἀνύμφευτοι, καὶ αὐτὸ θὰ μὲ ἀποφασίσῃ νὰ νυμφευθῶ καμμίαν ἡμέραν... Ἐνθυμήσου αὐτὰ τὰ λόγια μου, Μαγδαληνὴ, ἂν ποτε χηρεύσῃς.

Ὁ Καζίνης ἐθεώρησεν ὀργίλος τοῦτον.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ ὄρεοκόμος, ὁ καλὸς μας ὁ πάπας, προσευχόμενος ἓνα βράδυ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἐλέους, ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ἓνα Γάλλον, ὁ ὁποῖος εἰδοποίησε τὸν δόγη Σεβαστιανὸν Ζιάνην διὰ τοῦτο. Ὁ δόγης ἐπροθυμοποιήθη νὰ τὸ εἴπῃ εἰς τὴν γερουσίαν, ἡ ὅποια ἐν σώματι ὑπήγε νὰ εὕρῃ τὸν φυ-

γάδα πάπαν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἓνα μέγαρον διὰ νὰ κατοικήσῃ, μάγειρον, φρουρούς, γραμματεῖς, καὶ ἔπειτα ἔστειλαν πρέσβεις πρὸς τὸν Φρειδερίκον Βαρβαρόσσην διὰ νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ γείνη εἰρήνη. Ἀλλ' ὁ Φρειδερίκος ἦτο παράφορος, ὅπως ὅλοι οἱ ξανθοί. Ἀπεκρίθη ὑβριστικῶς καὶ διὰ τοῦτο οἱ γερουσιασταὶ ἐθύμωσαν, ὁ δὲ δόγης ἐξέπλευσε μετὰ τὸν στόλον του διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τιμωρήσῃ ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον καὶ ἐνίκησεν. Εἰς εὐγνωμοσύνην ὁ πάπας ἔδωκεν εἰς τὸν δόγη ἓν δακτυλίδι καὶ τῷ εἶπε: «Δέχθητι τὸν δακτύλιον τοῦτον, συγχρόνως δὲ τὴν κυριαρχίαν τῆς θαλάσσης, διότι θέλω νὰ μάθουν οἱ μεταγενέστεροι, ὅτι τὴν κατέκτησες, καὶ ὅτι εἶναι ὑποτεταγμένη εἰς σέ, ὡς ἡ γυνὴ εἰς τὸν σύζυγόν της.» Ἀπὸ τότε ὁ δόγης ρίπτει κατ' ἔτος ἓν δακτυλίδι εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, λέγων: «Σὲ νυμφεύομαι καὶ εἰμι αὐθέντης σου».

— Σχεδὸν ὅπως ὁ Καζίνης εἶναι αὐθέντης τῆς Μαγδαληνῆς, εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος.

— Σιώπα, εἶπεν ὁ ναύτης. Νά, ἡ τελετὴ ἀρχίζει. Ἴδέτε ὅλα τὰ πλοιάρια πλησιάζουν τὸν *Βουκέρταυρον*.

— Ποῖος εἶν' αὐτὸς ποῦ ἔρχεται ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ βουβαλοτρόφος, καὶ ποῖοι εἶν' αὐτοὶ οἱ σκυθρωποὶ ἄνδρες;

Ὁ Καζίνης ἐστράφη πρὸς τὸ ὑποδειχθὲν πλοιάριον. Ἀλλὰ μόλις τὸ παρετήρησε καὶ ἔβαλε κραυγὴν.

— Τί εἶναι λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ὄρεοκόμος.

— Αὐτός... αὐτός... εἶπεν ὁ ναύτης, δεικνύων τὴν γόνδολαν ὀλισθαίνουσαν σιγὰ πρὸς τὸν *Βουκέρταυρον*.

— Ἐ! λοιπὸν;

— Τὸν ἀνεγνώρισα.

— Ποῖον;

— Τὸν Μαῦρον Πειρατῆν!

Ἄπαντες ἐξέπεμψαν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως καὶ φρίκης.

— Εἰμι βεβαίωτατος, εἶπεν ὁ Καζίνης, ὅτι αὐτὸς ἦτο ὄρθιος εἰς τὸν πρῶρον.

— Τί ἔρχεται νὰ κάμῃ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ὄρεοκόμος.

— Θὰ ἔχῃ κανὲν κακὸν σχέδιον.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τοὺς ἀρχοντας, Καζίνην, εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος.

Ἀλλ' ὁ Καζίνης ἤκουε τὴν Μαγδαληνὴν, ἥτις τῷ ὠμίλει χαμηλοφώνως μετὰ ζωηρότητος. Ἐπίσης ἀμφοτέρω οἱ σύντροφοὶ του συνεβουλεύοντο ἀλλήλους.

— Νὰ ἴδωμεν ὅμως, εἶπεν ὁ ὄρεοκόμος, ἂν θὰ εὕρωμεν τώρα κανένα διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν.

— Πρέπει νὰ τὸ εἴπωμεν εἰς τὸν πρῶτον ἀξιωματικὸν ὅπου θ' ἀπαντήσωμεν.

— Βέβαια, εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον.

Ἐστράφησαν διὰ νὰ κοινοποιήσωσι τὴν ἰδέαν ταύτην εἰς τὸν Καζίνην, ἀλλ' οὗτος εἶχεν ἐξαφανισθῆ μετὰ τῆς συζύγου του.

— Ἐ! λοιπὸν; εἶπεν ὁ βουβαλοτρόφος, δὲν πειράζει, ἂς ὑπάγωμεν ἡμεῖς νὰ εἴπωμεν τί εἰζεύρομεν.

— Στάσου μίαν στιγμήν! ἀπεκρίθη ὁ ὄρεοκόμος, ὁ ναύτης ἔχει ἴσως περισσό-
τερο μυαλό ἀπὸ ἡμᾶς. Ἄν μᾶς ὑποπτευ-
θοῦν;

— Ἄ! μπᾶ!

— Εἰμπορεῖ νὰ εἶπουν ὅτι εἰξεύρομεν
περισσότερα παρ' ὅσα θέλομεν νὰ εἴπωμεν.

— Ἀλήθεια.

— Καὶ νὰ μᾶς φυλακίσουν ἕως ὅτου
ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθειαν.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ ἀγρότης.

Ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἀβέβαιοι ἐπ' ὀ-
λίγον.

— Ἄκουσε, Ἰάκωβε, εἶπε τέλος ὁ ὄ-
ρεοκόμος, ἡ δουλειὰς σου ἔς τὴν Βενε-
τιάν ἐτελείωσαν, καθὼς καὶ αἱ ἰδικαί μου.
Ὡστε δὲν σὲ μέλει καὶ πολὺ νὰ ἴδῃς τὸν
δόγην νὰ ρίψῃ τὸ δακτυλίδι του εἰς τὴν
θάλασσαν. Ἄς ἐξέλθωμεν εἰς τὴν ξηράν!

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ φρονῶ, εἶπεν ὁ Ἰά-
κωβος.

Καὶ ἀμφοτέροι διαβάντες στενὴν τινα
γέφυραν ἀπεμακρύνθησαν ταχέως.

Ἐν τούτοις ἡ τελετὴ ἤρξατο ἐπὶ τοῦ
Βουκενταύρου. Ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶπε πρὸς
τὸν δόγην: «Βλέπεις ὅτι τὸ πρῶτον ἀνά-
κτορόν σου εἶναι πλοῖον, ἐνθυμοῦ ὅτι πρέ-
πει νὰ κάμῃς σεβαστὴν τὴν Βενετιάν καὶ
νὰ διατηρήσῃς εἰς αὐτὴν τὸν εὐγενῆ τι-
τλον τῆς τῆς βασιλίσσης τῆς θαλάσσης».

Εἶτα ἠλόγησε τὸν συμβολικὸν γάμον
αὐτοῦ μετὰ τῆς θαλάσσης καὶ ὁ νυμφι-
κὸς δακτύλιος ἐλάθη εἰς τὰ κύματα, ὅτε
πλοιαρίον τι ἔθραυσε τὰς γραμμὰς αἰτι-
νες ἀπηγόρευον τὴν προσέγγισιν πρὸς τὸν
Βουκενταύρον. ἦτο τοῦτο τὸ αὐτὸ, ὅπερ
ὁ Καζίνης εἶδε διελθὼν πρό τινων στιγμῶν.

Ἦτο πλήρες ἀνδρῶν καθημένων καὶ
σηγηλῶν, εἰς δὲ μόνος ἦτο ὄρθιος: ὁ Ματ-
θαῖος.

Πλησιάσας τὸν *Βουκενταύρον* ἔνευσε
διὰ τῆς χειρὸς καὶ τὸ πλοιαρίον ἔστη.

— Ἀρχιεπίσκοπε, εἶπεν ἀποταθὴς πρὸς
τὸν ἱεράρχην εὐρισκόμενον πλησίον τοῦ
δόγην, σοὶ μένει ἀκόμη εἰς γάμος διὰ νὰ
εὐλογήσῃς. Σοὶ φέρω τὴν μνηστὴν μου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἤγειρε λευκὸν
πέπλον κείμενον παρὰ τοὺς πόδας του,
καὶ τὸ πτώμα τῆς Λευκῆς Καπέλου ἐ-
φάνη κείμενον εἰς τὸ βᾶθος τοῦ λέμβου.

Ψίθυρος φρίκης ἠκούσθη.

— Τίς εἶναι ὁ ἀνθρωπος οὗτος; ἠρώ-
τησεν ὁ δόγης.

Ὁ Βαρβαρίνης τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Ὁ Ματθαῖος! ἀνέκραξε λυσσῶδῶς.

Ὁ ἀλιεὺς ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν ἀπειλη-
τικῶς τὴν χεῖρά του.

— Ναί, εἶπεν, ὁ Ματθαῖος, δὴλα δὴ
ὁ ἀνὴρ ἀπὸ τὸν ὁποῖον σὺ καὶ οἱ ἰδικοί
σου ἠρπάσατε πᾶν ὅ,τι ἠγάπα, εἰς τὸν
ὁποῖον ἠρνήθητε τὴν εὐτυχίαν του! . .

Καὶ στραφείς πρὸς τοὺς γερουσιαστὰς
καὶ τὰ μέλη τοῦ συμβουλίου τῶν Δέκα:

— Ἰδοῦ με, ἄρχοντές μου, ἐξηκολού-
θησεν. Εἶμαι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐρρίψατε
εἰς τὰς φυλακὰς, διότι εὐγενῆς βενετῆ
μ' ἐξελέξατο. Ἄλλ' εἶμαι ἐπίσης ἐκεῖνος
ὅστις ἐπυρόπλησε τὰς ἐπαύλους σας καὶ
ἐβύθησε τὰ πλοῖά σας. Ἄλλοτε ἤμην μὲ-

τὸν Ματθαῖος, τώρα εἶμαι ὁ Μαῦρος Πει-
ρατῆς.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ μεμακρυσμένος ψίθυ-
ρος ἠκούσθη καὶ ὀλόκληρος ὁ λιμὴν ἐ-
φάνη πυρπολούμενος!

— Εὐγενεῖς τῆς Βενετίας, ἀνέκραξεν ὁ
Ματθαῖος, ἰδοῦ ἡ φωταγώγησις τοῦ γά-
μου μου. Λαμβάνω μαζί μου τὴν γυναῖκα
ταύτην τὴν ὁποίαν ἠναγκάσατε ν' ἀπο-
θάνῃ καὶ τὸ πτώμα τοῦτο θὰ μείνῃ τοῦ
λοιποῦ πλησίον μου, ὡσεὶ ἡ κλησις πρὸς
τὴν ἐκδίκησιν, μέχρις ὅτου δὲ ἐγερθῇ καὶ
αὐτὸ καὶ μοὶ εἴπῃ: Ἄρκει! θὰ καίω
τὰς ἐπαύλους σας, θὰ καταρρίπτω τὴν
σημαίαν σας καὶ θὰ ἐξαλείψω πανταχό-
θεν τὸ ὄνομά σας διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.
Εἰς τὸ ἐξῆς θανάσιμος πόλεμος θὰ ὑπάρχῃ
μεταξὺ μας. . . Ἰδοῦ δὲ ὁ ἀποχαιρετι-
σμός μου.

Καὶ εἰπὼν ταῦτα ἐποίησε νεῦμα. Ἄ-
παντες οἱ παρὰ τοὺς πόδας του εὐρισκό-
μενοι ἄνδρες ἠγέρθησαν κρατοῦντες πυρ-
σούς, τὸ δὲ πλοιαρίον του ὄρμησε πρὸς
τὸν *Βουκενταύρον*. Μετ' ὀλίγον τὰ χρυσὰ
πλευρὰ τοῦ πλοίου ἀνήθησαν, καὶ εἶτα
τὸ ὄραϊον πλοῖον ἐλάθη ἐντὸς νέφους κα-
πνοῦ. Τὸ φοβερὸν πλοιαρίον ἀπεμακρύνθη
ἡσυχῶς, ἐν ᾧ εἴσοισιν ὅμοια πλοιαρία ἐξ-
ώρων ἀπὸ τὰ τεναγῆ καὶ συναθροισθέντα
ἔφυγον ἅπαντα πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἡ πυρκαϊὰ διήρκεσεν ἐπὶ δύο ἡμέρας.
Ἄπαντα τὰ πλοῖα τῆς Δημοκρατίας, ὁ
ναύσταθμος καὶ τὰ ναυπηγεῖα κατεστρά-
φησαν.

Ἡ Βενετία περίτρομος ἠναγκάσθη νὰ
ταπεινώσῃ τὴν ὑπερηφανίαν τῆς καὶ νὰ
ζητήσῃ βοήθειαν παρὰ τῆς ἀντιζήλου τῆς
Γενούης. Πολλὰ ἐχρηιάσθησαν ἔτη, ὡς
καὶ ἡ ἐργασία καὶ ἡ μεγαλοφυΐα πολλῶν
ἀνδρῶν ἵνα ἐπανορθώσῃ τὴν στιγμιαίαν
καταστροφὴν.

Ἄλλ' ὁ Μαῦρος Πειρατῆς δὲν ἐξετέ-
λεσε ποσῶς τὴν ἀπειλήν του. Οὐδέποτε
εἶδον πλέον τὸ πλοῖόν του εἰς τὴν θά-
λασσαν, διεδόθη δὲ ὅτι μεγίστη θύελλα
ἐκραγεῖσα τὴν ἐπιούσαν τῆς πυρκαϊᾶς
ἐξεδικήθη καὶ ἔσωσε τὴν Δημοκρατίαν.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ (υἱοῦ)

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΛΩΙΔΙΑΣ

Ἀιτήγημα

[Συνέχεια]

»Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποῦ βλέπετε, εἶχε
μία κόρη ὠραία, καθὼς ἡ Παναγία τοῦ
Μουσείου τῆς Μαδρίτης, ποῦ εἶδα πολλὰς
φοραῖς, ἐπειδὴ ἐγὼ, πρέπει νὰ ἔξερετε, ἤ-
μουν ταχυδρόμος καὶ ἔκανα τὸν δρόμο
ἀπὸ τὴν Γρενάδα ἰστὴν Μαδρίτη καὶ ἀπὸ
τὴν Μαδρίτη ἰστὴν Γρενάδα δὲν ἔμπορεῖτε
νὰ φαντασθῆτε πόσο κοπιαστικὸ εἶνε αὐτὸ
τὸ ἐπάγγελμα! ν' ἀναιθαίνῃς ἰστό ἀλογο,
νὰ στέκεσαι ἰστὴ σέλλα δυὸ μέραις καὶ
τρεῖς νύκτες, χωρὶς νὰ σταματήσῃς γιὰ
νὰ πάρῃς κἄτι τι, νὰ ἡσυχάζῃς μόνον δυὸ
ὄρας ἰστὴν πόλιν καὶ νὰ ἀρχίζῃς τὰ ἴδια

τὴν ἄλλη μέρα, νὰ ἡ δουλειὰ μας. Καὶ
νὰ σὰς πῶ, ὅλοι οἱ ταχυδρόμοι πεθαί-
νουν ἰστό εἰκοσιτέσσερα ἢ εἰκοσιπέντε χρό-
νια! ἀλλὰ πῶς δὲν πέθαναν καὶ ἐγὼ κα-
θὼς οἱ ἄλλοι; φαίνεται ὅτι ἐγὼ εἶχα
κἄτι τι, ποῦ οἱ ἄλλοι δὲν εἶχαν! μιὰ εὐ-
τυχία ποῦ δὲν τολμοῦσαν οἱ ἄλλοι ποτὲ
νὰ φαντασθοῦν! θὰ ἔπερα γυναικα τὴν
Πασιτὰ! Κάθε μῆνα εἶχαμε τέσσερες -
πέντε μέραις καθισό! ταις περνοῦσα κ' ἐγὼ
αὐταῖς ταις ἡμέραις κοντά τῆς. Νὰ σὰς
πῶ γιὰ τὴ φτώχεια τῶν γονέων, θὰ ἦ-
ταν ἀνώφελο! ὁ πατέρας τῆς εἶχε σκο-
τωθῆ ἰστό μιὰ τελευταία μάχη μας, ἡ μη-
τέρα τῆς, ποῦ εἶχε κἄτι συνήθειαις ταιγ-
γάνικαις, δὲν ἤξευρε παρὰ νὰ χορεύῃ
καὶ νὰ κοιμάται! ἐγὼ λοιπόν, μ' ἐ-
κεῖνο ποῦ κέρδιζα ἐσυντηροῦσα μάνα καὶ
κόρη! ἔπειτα μετὰ τὸ ἔργο ποῦ εἶχα ἐβγαζὰ
πολλὰ χρήματα διὰ ὄλους μας, καὶ ἐδῶ ἔξε-
ρετε, φθάνει νᾶχουν ἥλιο καὶ ἔχουν πάν-
τοτε, μία κολοκῦθα κρασί τῆς Μοντίλ-
λης, τίποτε πέρδικαις βραστὰις καὶ εἶνε
εὐτυχεῖς ἰστόν τὴν βασιλίσσα τῆς Καστα-
λίας. Ἄμποροῦσα κ' ἐγὼ κἄποτε, νὰ τὰ
φέρνω αὐτά, ἀλλὰ ἡ μητέρα τῆς Πασι-
τᾶς ἠθελε περισσότερα ἀπὸ ταις ἄλλαις
αὐτὴ ἔμποροῦσε κἄθε μέρα νὰ ζητᾷ τὰ
ἴδια! μ' ἐκεῖνο ὅμως ποῦ κέρδιζα δὲν κα-
τῶρθωνα νὰ τὴν εὐχαριστήσω! ἔπειτα
ἔκανα καὶ κἄποια οἰκονομία γιὰ τὴν ἡ-
μέρα τοῦ γάμου μου! σὰς λέω ὅμως πῶς
ἠθελα κ' ἐγὼ τὴν καλοπέρασι τῆς μητέ-
ρας, ἀπὸ ὅλα ὅμως ἠθελα νὰ εὐτυχῆσῃ ἡ
κόρη τῆς! καὶ ἡ Πασιτὰ ἀγαποῦσε τὰ
λοῦσα πολὺ, ἀλλὰ ἡ μητέρα πολὺ περισ-
σότερο τὸ κρασί τῆς Μοντίλλης, παρὰ ἡ
κόρη ταις κορδέλλαις. Δυστυχισμένη Πα-
σίτα, τῆς πηγαιναν τόσῳ καλὰ τὰ στο-
λίδια! . . Ὅταν ἐβαζε κἄνενα* κόκκινο
ἄνθος ἰστό μαῦρα μαλλιά τῆς, ἔλεγε καὶ
δὲν ἦταν ἄλλη κόρη ὠμορφώτερη ἀπὸ τοὺς
Βουργούς ἰσα μετὰ τὴν Σιβίλλη, οὔτε ἀπὸ
τὴν Σιβίλλη ἰσα μετὰ τὴν Βαρκελώναν. Τὰ
μαῦρα καὶ μεγάλα μάτια τῆς ἦταν ὄλο
γλύκα καὶ γεμάτα ἀπὸ ἐλπίδες! τὰ μαλ-
λιά τῆς τόσῳ μακρὰ ποῦ δὲν εἶξερε
ποῦ νὰ τὰ βάλῃ! καὶ τὰ δόντια τῆς τόσῳ
λευκά, ποῦ μετὰ τὰ μαργαριτάρια δὲν θὰ
τᾶβαζε ἰστό θέσι τους, ἂν ἔχανε τὰ δικά
τῆς! ἡ γλυκειὰ τῆς φυσιογνωμία σὲ ἔκανε
νὰ πιστεύσῃς πῶς ἦταν θυγατέρα τοῦ
ἡλίου! ἂμ! τὰ πόδια τῆς ἦταν τόσῳ μι-
κρά, ποῦ δὲν ἔθυμοῦνται νὰ εἶδαν ὅμοια
κἄνενας μετὰ τὴν Ἀνδalousία. Ἄ! ἡ Πα-
σιτὰ, κύριέ μου, ἦταν καλὴ ἀρραβωνι-
στικὴ.

»Κάμμιά φορὰ ποῦ μαζεύονταν ἐδῶ
γιὰ νὰ χορέψουν τὸ βράδυ, ὅλοι ἠθελαν
νὰ χορέψουν μαζί τῆς! ἀλλ' ἐκεῖνη μόνον
ἐμένα ἐζητοῦσε νὰ χορέψῃ. Κάμμιά κόρη
ἰστὴν ἡλικία τῆς δὲν εἶξερε ἰστόν αὐτὴ
νὰ χορέψῃ τὸ φαντάγο καὶ κάμμιά ἀπὸ τὴν
Σιβίλλη δὲν ἔμποροῦσε νὰ παραχορέψῃ
μ' αὐτὴ ἰστό ἔλο! ἂς ἦταν καὶ ἀπὸ τὸ
μεγάλον θέατρο τῆς Σιβίλλης.

»Καὶ ὅμως κἄτι εἶχε μέσα τῆς παρὰ-
δοξο. Μιὰ μέρα τὴν ἔπιασα μετὰ μάτια
στηλωμένα ἰστόν ὀρίζοντα, ὄχι εἰς αὐτὸν

τόν όρίζοντα πού 'μπορεῖ τό 'μάτι νά διακρίνη κάτι τι, αλλά σ' εκείνον πού δέν ελπίζει κανείς τίποτε, 'στά σύννεφα, 'στό κενό.

» Τῆς ἤλθεν ἔξαφνα κάποια ἐπιθυμία νά φύγη 'σάν τὰ χελιδόνια, πού ζητοῦνε κλίμα πειό ζεστό, ἔπειτα, ἐπειδή ἔβλεπε ὅτι δέν ἀλήθευε ἡ ἐπιθυμία της, ἐκαθόταν κατά γῆς, ἔβαζε τό κεφάλι της ἀνάμεσα 'στά δύο της χέρια καί ἔκλαιγε, ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

» Ἐπάνω σ' αὐτή τήν ἀνεξήγητη λύπη, ἐγώ καί ἡ μητέρα της δέν 'μπορούσαμε νά τήν παρηγορήσωμε. Ἔλεγε πῶς τό σῶμά της μονάχα ἦταν ἐδῶ πέρα, καί ἡ ψυχὴ της ἀλλοῦ 'γι' αὐτό εἶχε τὰ 'μάτια στηλωμένα καί σκοτεινά, 'σάν κάποιον π' ἀκούει κάμμιά μελωδία πού τόν παρασέρνει καί τήν ὁποία προτιμᾷ ἀπό κάθε ἄλλο πού ἀγαπάει καλλίτερα.

» Τὴν εἶδα λοιπόν τό βράδυ, ὅταν ἡ σιωπὴ ἔβασίλευε παντοῦ, νά περπατῆ ἴσα μέ τό τέλος τοῦ δρόμου, ἐκεῖ κάτω, πού βλέπετε ἐκείνους τοὺς θάμνους, καί μέ τήν κιθάρα 'στό χέρι, ἐτέντωνε τ' αὐτί, 'σάν νᾶθελε κ' αὐτή νά 'ξαναπῆ κάποια μελωδία πού ἐνόμιζε ὅτι ἀκούει τὰ 'μάτια της ἀστράφταν, ἐνῶ τὰ δάκτυλά της πότε 'τρέχαν' ἀπάνω σταις χορδαῖς τῆς κιθάρας καί πότε σταματοῦσαν κρεμασμένα 'σάν νεκρά' ἔπειτα ἡ μελωδία πού ζητοῦσε τῆς 'ξέφευγε' ἀπ' τό νοῦ κ' αὐτή 'γύριζε' πίσω μέ 'μάτια δακρυσμένα.

» Πῆγα νά πιστεύσω γιά μιὰ στιγμή ὅτι ἦταν τρελλή' 'μιλοῦσε' λίγο καί ἀπό τὰ χαράγματα μέ τήν κιθάρα πάντα 'στό χέρι ἐγύριζ' ἔξω, σταματοῦσε μόνο κάποτε γιά νά μᾶς κάμη ν' ἀκούσωμε τῆ μουσική πού πίστευε πῶς εἶχ' ἀκούσει, καί ἡ ὁποία πάντα τῆς 'ξέφευγε. Εἶχε ὅμως κατορθώση, κάτι νά παίξη' ἀλλά ἡ μελωδία ἐκείνη, γλυκεῖα καί μελαγχολική ὅπως ἦταν, δέν ἐξέφραζε τίποτε, γιάτι οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος εἶχε. Ἦταν ἄσκοπος, ὡσάν τήν ἀρμονία πού παίρνει ὁ ἄνεμος ἀπό ταις σπηλαιαῖς 'στά βουνά κ' ἀπό ταις χαράδραις 'στά δάση' θά ἔλεγε ὅτι ἦταν κάμμιά φράσις μουσική, κἀνένας στίχος παρμένους ἀπό κἀνένα τυχαῖο κομμάτι, τοῦ ὁποίου μάταια θά ζητοῦσε κανείς νᾶρη τό τέλος.

» Ἡ Πασιτά 'τραγουδοῦσε πάντα τοὺς ἴδιους στίχους μέ τήν κιθάρα της' καί τόσῳ συχνά τήν ἀκούαμε ὅλοι, πού θά τοὺς 'τραγουδοῦσα κ' ἐγώ ἂν εἶχα μιὰ κιθάρα. Τὴν μελωδία αὐτή, ἡ καλλίτερα τό μέρος αὐτό τῆς μελωδίας πού τραγουδοῦσε, δέν τήν εἶχ' ἀκούσει κἀνένας νά τήν τραγουδαί, ἐπειδή ἐκαταλάβαμε ὅτι ἦταν ἀπό ἄλλον τόπον καί ὄχι ἀπό τόν 'δικόν μας. Δέν 'μποροῦσε τό κάτω, κάτω νά τήν κάμη μόνη της, ἐπειδή δέν ἤξερε μουσική, παρὰ ὅ, τι ἤξεραν τὰ κορίτσια τῆς τάξεώς της, μέ ἄλλους λόγους δέν ἤξερε παρὰ νά τραγουδαί τὰ ἐθνικά τραγούδια μας καί νά χορεύη τό φατᾶγγο.

» Ὅ, τι δέν 'ξέρω εἶνε ἂν εἶχε ἀκούση νά τήν φέρη ὁ ἄνεμος τήν νύκτα ἢ ἂν ἦταν ἠχώ οὐρανίας μελωδίας' αὐτό ὅμως μᾶς

ἐθεβαίωνα' καί ὅταν τήν 'ρωτούσαμε ἀπό ποῖο μέρος εἶχ' ἔλθει ἡ μουσική ἐκείνη, μᾶς ἔδειχνε τό βορριά. Ἦταν μάλιστα καί στιγμαῖς πού δέν 'μποροῦσε νά ἀκούση μέ ταυτιά, καί τότε προσπαθοῦσε ν' ἀκούση μέ τὰ 'μάτια' θά ἐνόμιζε βέβαια πῶς ἔβλεπε νά περνᾷ 'ψηλά' 'στόν ἀέρα ἡ θεῖα ἐκείνη μαγεία, συντροφευμένη μέ τήν μελωδία πού ὄνειροπολοῦσε, ἐπειδή τότε μοῦ ἔδειχνε μέ τό δάκτυλο τόν γαλάζιο οὐρανὸ καί μοῦ ἔλεγε :

» — Πεπέλο, δέν βλέπεις τίποτε ἐκεῖ ;

» — Ὁχι, τῆς ἔλεγα.

» — Ἀχ ! ἔλεγε τότε ἡ δυστυχισμένη, καί τό αἷμα ἀνέβαινε ὄλο ἀπ' τήν καρδιά της καί τῆς ἔκλαιγε τό πρόσωπο, ἄχ ! πόσο θά εἶμαι εὐτυχισμένη τήν ἡμέρα πού θάκούςω καί τό τέλος αὐτῆς τῆς μελωδίας.

» Καί τό χέρι της ἄφηνε τό 'δικό μου' ἐνῶ ἐγώ, ἐπειδή δέν 'μποροῦσα νά τήν διασκεδάσω, οὔτε νά τήν παρηγορήσω καθόλου, ἐγώ, ὁ ὁποῖος, ἐπρόβλεπα βέβαια τήν δυστυχία πού μέ ἐπερίμενε, ἔκλαιγα ὀλόκληραις 'μέραις, χωρίς αὐτή τοῦλάχιστον νά φανῆ ὅτι μέ εἶδε γιά νά μέ ἐνθαρρύνη ὀλίγο, γιά ἐλεημοσύνη τοῦλάχιστον.

» Ἡ ὑγεία τῆς φτωχῆς κόρης ἦταν τότε σέ κακὴ κατάστασι ἐξ αἰτίας της, καί τίποτε δέν 'μποροῦσε νά τήν εὐχαριστήση. Ἀδυνατοῦσε ὀλοένα' τὰ μάγουλά της ἐμπῆκαν' κάποτε ἔτρεχε ὄλη τήν νύκτα 'στόν κάμπο γιά ν' ἀναπνεύση τό δροσερὸ καί μωρισμένο ἀέρα' καί τό πρῶν τὴν ἐβλέπαμε πάλι ἀδύνατη ἀπό τὴν φρικτὴ ἐκείνη ἀϋπνία καί τὴν ἀκούαμε νά λέη : « Τίποτε ! ! »

» Πολλὰς φοραῖς ἐκουρόμουν μέσα σ' ἐ κάμμιά χασμαῖδα κἀνενοῦ βράχου, κ' ὅταν τήν ἔβλεπα 'σάν σκιά νά καταβαίνει τὸ στενὸ μονοπάτι, ἐκεῖνο πού ἀνεβήκατε, καί νά πηγαίη εἰς τό βάθος τῆς χαράδρας, τὴν ἔπαιρνα ἀπὸ 'πίσω, ἔπειτα ἐπλησίαζα καί ἀφοῦ τῆς ἐκρατοῦσα τό χέρι μέσ' τὸ 'δικό μου, ἐγονάτιζα 'μπροστά της καί τῆς ἔλεγα :

» — Πασιτά, γλυκεῖα μου Πασιτά, πότε θά γείνης 'δική μου ;

» Μ' ἐκύτταζε μελαγχολικὰ χωρίς νά ἀποκρένεται γιά μιὰ στιγμή, ἔπειτα μοῦ ἔλεγε :

» — Δυστυχισμένη καί σύ, 'ξέρω πῶς μ' ἀγαπᾷς' ἀλλά τί θέλεις ; ἐμείνον θ' ἀγαπήσω πού θά μου τραγουδήση τό τέλος τῆς μελωδίας μου.

» Καί ἐτραγουδοῦσε μέσα της τό αἰώνιο τραγούδι της' δέν προχωροῦσε ὅμως ποτὲ περισσότερο, σταματοῦσε πάντοτε 'στό αὐτό μέρος καί ἔκλαιγε, ἔκλαιγε . . .

» Δέν 'μπορῶ νά σᾶς 'πῶ σέ τί ἀπελπισία μ' ἔρριχνε, ὅταν μοῦδινε τέτοια ἀπάντησι.

» Δέν ἔχω πειὰ τό θάρρος γιά τίποτε.

» Πότε ἄφινά τᾶλγά μου νά πηγαίνουν μέ βῆμα, ἐνῶ λησμονοῦσα ὄλως διόλου πού ἤμουν καί τί ἔκανα, καί πότε τᾶκανα νά τρέχουν 'στά τέσσαρα, καί τότε μοῦ 'ρχότανε ἡ ἰδέα νά πῆσω ἀπὸ

κάτω 'στά πόδια τους καί νά μέ πλακώσουν' ἐγύριζα ὅμως πάντοτε μέ μιὰ νέα ἐλπίδα σιμά της, ἀλλά τήν ἔχανα ἀμέσως.

» Σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ἦταν τὰ πράγματα, ὅταν 'στὴν ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου, μιὰ 'μέρα κατὰ τό συνηθεισμένο, ἔφυγα τό πρῶν γιά τὴν Μαδρίτη.

» Ὅταν ἐγύρισα, ἤμουν πειό λυπημένος ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, καί μιὰ κρυφὴ φωνὴ μοῦ ἔλεγε ὅτι νέα δυστυχία μ' ἐπερίμενε.

Ἔπεται τό τέλος.

N. K. Σ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

A. LUTAUD

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

τροποποιηθεῖσα συμφώνως τῇ Ἑλλ. Νομοθεσίᾳ ὑπὸ
Α. Καλλιθεῶα ὑφηγητοῦ τῆς Ἱατροδικαστικῆς.

Εἰς τόμος εἰς σχῆμα 8ον ἐκ σελίδων 356 τιμώμενος ἀντὶ δραχμῶν 8.

Παλεῖται παρὰ τῷ μεταφραστῇ καί ἐν τῷ κατὰ τὴν ὁδὸν Πατησίων ἀριθ. 9 γραφεῖω τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων.

Ἀποστέλλεται δὲ ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου ταῖς Ἐπαρχίαις, ἀντὶ δρ. 8,50 καί τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ φρ. χρ. 8.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίαις συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καί Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καί κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν.

Ἐπίσης φύλλα τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων τοῦ Α' καί Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καί τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Ἐν τῷ γραφεῖω ἡμῶν πωλοῦνται διάφορα

ΝΕΩΤΑΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἑλληνικὰ καί Γαλλικὰ.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Συνδρομὴ ἐτησίαι καί προπληρωτέαι

Ἐν Ἀθήναις :

Ἐν Ἑλλάδι δρ. 10. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 12.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

Ὁ Α' καί Β' τόμος τοῦ ἀρίστου ποιητικοῦ περιόδικου τῆς Ζακύνθου, πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφεῖω ἡμῶν ἀντὶ δρ. 8. Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καί τῷ Ἐξωτερικῷ ἀποστέλλονται ἀντὶ δρ. 9.

ΩΡΑΙΟΣ ΧΑΡΤΗΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟΣ δι' ἐξώφυλλα κλ. πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖω τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

ΣΥΛΛΟΓΗ πλουσία στοιχείων καί κομημάτων διὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

ἐκομίσθη ἐσχάτως εἰς τό τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθου, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.